

Noen har bøtet maskene livet snor seg gjennom.
Vi jubler stumt når det roper fra skyene.

Å fiske etter informasjon fra innsiden.
Vi famler som nyfødte fingertupper i dette språket.

+

En tåre, underveis minker den, reduserer mengden vann, seg selv, deg. Jeg tørker meg fort på kinnet; alt skal vekk, forsvinne, som sola bak tretoppene på Gressviklandet; den takkede horisonten forsvinner inn i meg. Bildet av da du dyttet meg på alle fire ut i brenneslene skal forsvinne. Den kalde, fuktige kveldsbrisen skal legge seg imellom, en skrikende måke fly over. Jeg styrer blindt som en muldvarp ut i kveldslyset. Svabergene brenner, jeg er en reinfann rykket opp med rot.

Gud bevare meg!

+

Du smilte, tennene avvæpnende mot havets kraft, en beskyttende molo mot høststormene, et kalket lappeteppe av barndom; den nye tida, vindene som skulle flenge deg opp innenfra, den livslange søkenen etter kontroll. Lynnedslaget; høststormen; havet brenner.

+

Du er for fin for dette.
Pannebrasken klarer ei rynke eller to,
men det slutter aldri.
Du skriker.
Svelget ditt rommer ikke all denne evigheten.
Øynene dine gjør det.
Håret vokser til det faller av.

+

Sola synker.

+

Noe drar seg sammen, som et bankende hjerte, en manets klokke.
Jeg gråter.

+

Håret mitt faller sakte av. Reises av oppdriften, slites vekk av strømmene, hendene. Jeg sitter alene og ser på stjernene, månen glir langsomt fram over pannen min. Som manetens brenntråder henger jeg under den harde, lysende kuppelen.

+

Jeg kan ikke slippe taket.